

A Turista és a Cityworker: archetípusok, mint a Szűz, a Faun, a Királygyilkos, Oidipusz vagy a Legifjabb Testvér. „Enyém a holnap!” – kiáltja a Cityworker. „Enyém a tegnap!” – suttogja a Turista. A 21. századi Londoni Mítosz főhősei – egyszerre korszerűek és ősrégiek: az archaikus tudattalanból létre hívott Cityworker loholása; az archaikus tudattalanból létre hívott Turista bábáskodása – a tömeg kétütemű ritmusképlete. A Deto & Gleam géphangjai a fülemben. Hol Baumann csörömpölése a fülemben.

És ennek a keresztbe-kasul kontraprojektált, hipervárosnak a háttérében élnek a Várákózók.

Mindazok, akik életvitelszerű átutazásban vannak, akiknek ez nem végállomás, hanem csak előkészület a majdani Igazi Életre. Johnny, az örmény szakács két étteremben dolgozik heti hatvanhárom órában, nője nincs, gyerekkori barátjával bérel lakást Camdenben: „Még két évet kell kibírnom, aztán nyitok otthon egy éttermet és felbajtom az összes kurvát”. Amikor legközelebb látom, magába roskadva ül az öltözőben. „Nem túl sok

a két munkabély egyszerre, Johnny?” Nem felel, rám se néz. Vagy Marco, a macedón ezermester, aki hat éve él Londonban, és tíz fontot is megkezes óránként. És a londoni, ezermester Marcóban él egy másik Marco is, aki Macedóniában felhúzott egy palotát – a kapu ezer fontba került –, és ott, abban a palotában él az a másik Marco. „Még két évet kell kibírnom, aztán nyitok egy éttermet és felbajtok egy kurvát, és együtt élünk majd a palotámban.”

A Várákózók ott vannak az éjszakai buszon, a hajnali buszon, ott vannak a Lidl-ben, a Job Centerben, az ötcillagos szállodák mosókonyháin, a viktoriánus bérházak hátsó udvarán.

Tehetetlenül állnak a csatornaparton importsörrel a kezükben, és várják, hogy elteljen az a két, legfeljebb három év. És persze van, aki beleveszik a várákózásba, mert a Várákózónak nem sajátja sem a várákózás ideje, sem a várákózás helye, mert nem abban van, hanem abban, amire vár: a Várákózó mindig máskor és máshol van; el-tompulnak az érzékei, a bőre elvékonyodik, nem

kezdeményez, de eltűr, nem lép, hanem csoszog. A Várákózó ilyenkor Lidércé válik. A Green Lanes-en egy szakállas néger váratlanul megtorpan a *Gokyo* étterem előtt, és a szemében lassan fel-alá kezd járni az örület. Kifeszített szemhéjjal ül az egyik ház küszöbén egy Nike sapkás nő.

1:02-öt mutat az Eurolines busz digitális órája, és csak az ősz hajú fickó meg *baldokló* útitársa felett ég a lámpa: Kína hatalmas ország, hatalmas az ipara, történelme és kulturális hagyatéka.

A többiek elkeseredetten variálják a legkülönbözőbb testtartásokat pár percnyi alvás reményében. Mellettem egy fiatal pár: a lányt nem látom, csak feltételezem a takaró- és kabátkupac alatt, amire a srác most a zakóját is ráteríti. Londonban, a Piccadilly Circuson körbejár egy öreg kínai szellem; koszos zakóján nem fog már az idő; nekem pedig egyre elviselhetetlenebbül sűrű az oldalamat a biztonsági öv műanyagcsatja, felülök, és elhatározom, hogy nem alszom, amíg Berlinbe nem érünk.

MÁN-VÁRHEGYI RÉKA

Boldogtalanság az Auróra-telepen

Két puha pofon

MÁN-VÁRHEGYI
Réka
„Minden vonal”
Magyar Lettre
Internationale, 71

„Répásmegyer 2000
– Bűz”
Magyar Lettre
Internationale, 89

Az egyetemi hallgatók ostobasága egyre jobban lehangolt, és rendre azon kaptam magam, hogy szeretném megszégyeníteni ezeket a nagyra nőtt óvodásokat. Egyáltalán nem voltak tudatában, hogy mennyire el vannak veszve. Itt ültek előttem ezek a lányok, hiszen a legtöbben lányok voltak, beszéltek hozzájuk, egyik fülükön be, a másikon ki, és egyszer csak eszembe jutott, hogy sürgősen bele kell lapoznom néhány statisztikai kimutatásba, mert világosan leírva akarom látni azt, amiben most olyan biztos lettem, tudniillik, hogy ezeknek a lányoknak minden testrésze három számmal nagyobb, mint az én generációm nőtagjainak.

A K24-es teremben voltunk, amelynek keleti és déli irányba néző ablakai is vannak. Az új épületben ezeket csak a gondnokság nyithatja ki. Betűzött a nap, forrt a levegő. Csillogott a fehér tábla, és alig lehetett elolvasni, amit késsel, zölddel ráírtam. A diákok a táskájukban matattak.

Félbehagytam egy mondatot. Arc kifejezésemmel világosan jeleztem, hogy eltöprengtem valamin. Elsétáltam a padok előtt, amelyek alól lábfejek lógtak ki. Biztos voltam benne, hogy egytől egyig nagyobbak az enyémmél. A nyári időnek köszönhetően a lábakon papucs vagy szandál volt, a pingpongszaltányi körmököt vöröstre pingálták. Azt kérdeztem magamtól, hogy tudják ilyen felszabadultan, minden kétség nélkül viselni ezeket a vaskos hús- és csonttömegeket? Az egyiknek kék vászoncipő feszült, de úgy láttam, bármelyik pilanatban szétrepedhet. A testüket sem fedte sok ruha, mintha gondosan kiszámolták volna, mennyi a legkevesebb, amit muszáj magukra húzni, hogy ne keltsenek túlzott feltűnést. Egy kis miniszoknya, falatnyi felső, hajgumi. Csupa comb és felkar mindegyik.

Köhintettem, mire bamba tekintetüket lustán felém fordították, de miután másodpercek teltek el anélkül, hogy megszólalt volna, visszafordultak a táskájukhoz. Elküldenek egy üzenetet, meggazítják a sminkjüket, de azt a melltartópántot, ami már egy órája lecsúszott a vállukról, nem teszik vissza a helyére.

Ti borotvált medvék, szomorú bálnák, semmi sem segít rajtatok, mondtam magamban. Nem jutott eszembe, hol tartottam. Nem tudtam, mi bajom, talán a kánikula tehetett róla, de éreztem, a szokásosnál is feszültebb vagyok.

– Tanárnő, minden rendben? – kérdezte az egyik diák, és ahogy tanárnőnek szólított, amennyi ócska tiszteletet vitt ebbe a kifejezésbe, a köztünk lévő tíz-húsz év a duplájára nőtt.

– Semmi baj – válaszoltam. Eredetileg csak gondolkozni álltam meg, de most annyira szorított a mellkasom, hogy minden levegővételnél úgy éreztem, mintha konyhakést mártogatnának a bordáim közé. – Nem bírom ezt a kurva meleget.

Hallottam a hangom, hallottam, hogy azt mondom, *kurva meleg*, mire a lányok felnevettek. Hát persze, ők sem bírják, hogy is bírják.

Ekkor ájtultam el.

– A kánikula megviseli a szervezetet – erre a mondatra ébredtem. Az irodában feküdtem a barna kanapén, a lányok az ajtóban álltak, hárman az első padból, bizonyára ők vonszoltak végig a hosszú folyosón a liftig, aztán a lifttől újra végig a hosszú folyosón az irodánkig. Amennyi részvét van a tekintetükben, mindjárt meghatódom és visszajelölöm őket a közösségi oldalon.

– Kösz, lányok – mondtam nekik –, már jól vagyok.

Nem mozdultak.

– Pánikroham volt? – kérdezte az egyikük, de nem tőlem, hanem attól, aki mögöttem állt.

– A pánikosok nem ájulnak el – okoskodott egy másik –, talán csak hőgutát kapott.

– Lányok, köszönöm még egyszer. Az órát nem úsztátok meg, az anyagot majd e-mailben küldöm.

Ebből már értettek, és kipréselték magukat az ajtón. Egy ideje ott fekettem, mert alaposan ráizzadtam a kanapéra. A homlokomra egy férfikéz vizes zsebkendőt terített. Egy ráncos férfikéz tömpe hüvelykujjal. Ekkor jöttem rá, a kéz tulajdonosa az undorító Tüskés Zsolt a szervezeti magatartás tanszékről. Felültem.

– Nagyon kedves vagy, Tüsi, innentől menni fog egyedül is – mondtam neki.

– Nem, nem – megrázta a fejét, és mutatóujjával nemet intett.

Utazott rám egy ideje. Pedig nem állt velem szóba azelőtt, nem beszélt velem, amióta itt dolgoztam, és akkor sem, amikor ide jártam a doktori iskolába, és

akkor sem, amikor ide jártam egyetemre. Sőt, amikor még én is nála vizsgáztam, – annak idején a sötét középkorban –, úgy húzott meg, olyan igazságtalanul, hogy napokig nem tértem magamhoz a megaláztatásból. Persze nemcsak velem bánt el így, általában a lányokat szívesen aláztatta „a Tüskés”. Akkor volt nagyjából negyven, most meg jócskán ötven fölött járhatott. Miután elhagyta a felesége, a pökhendi kellemetlenkedést felváltotta a cinikus keserűség. Úgy tűnt, egyvalami érdeklő: a világ nyomorúsága. Az egyetemi büfében a hátsó falnál üldögélt, fasírtos zsömlével fedezte magát, de az asztal alatt dobozos söröket rejtegetett a gondnokság elől. A büfében vásárló kollégák nehezen úszták meg, hogy helyet foglaljanak mellette és túlnépesedésről, hulladékkatasztrófáról és a Föld reménytelen helyzetéről beszélgessenek vele.

Amikor először ültem le mellé, elmesélte, hogy a felesége alig vitt magával valamit, ottmaradtak a cserepes növények, a halak és a tengerimalacok, amelyek aztán egymás után haltak meg. A szánalom lehetett az oka, hogy másodszor is leültem hozzá. Szólíts Tüsinék, erre hallgatok, kezdte a barátkozást, pertut ittunk, és úgy tűnt, hogy ezzel ki van pipálva a heti jó cselekedetem. Nehéz volt nem vitatkozni vele, irritálóan okoskodott, és néha elképzelhetetlen szövegek is kijöttek a száján, például hogy sterilizálni kéne az európai nőket, aztán a következő percben már azt bizonygatta, hogy nincs élet a halál után. A vibráló neonfények alatt ültünk estig, az arcára sárgának tűnt, izzadtam és fáztam a harmincéves fotelben, amit a régi épületből hoztak át.

– Istenem, ha csak egy kicsit nőiesebben öltözködnél – sóhajtott fel vártalanul. Alig fogtam fel, hogy ezt nekem címezi. – Ha adnál magadra, ha egy kicsit igényesebb lennél!

– Tessék? – kérdeztem tőle – Hogy mondd, Tüsi? Mert hallom, csak nem értem.

– A feleségem is ilyen volt. – Helyben vagyunk. – Nem hordott mást, csak farmert és pulcsit. Aztán ahogy közeledett az ötvenhez, sminkelni kezdte magát, megtanult körömcipőben járni, begöndörítette a haját és összejött egy munkatársával. Hamarabb kellett volna kezdje. Akkor mellettem is átélhette volna, hogy egy szép nő.

Nem akartam vitatkozni ezzel a részeg barommal. Összeszedtem a motyómat, búcsút intettem, és a gondnok szigorú tekintetének keresztüztüében kidülöngéltem az épületből.

Nem számítottam rá, hogy másnap egy csokor gyöngyvirággal vár a villamosmegállóban. Bocsánatot kért. Miért kellett éppen gyöngyvirágot hoznia? A gyöngyvirág a kedvencem.

Ettől kezdve feljogosítva érezte magát az udvarláshoz. Időnként apróbb ajándékokkal rukkolt elő, amiket visszautasítottam, a meghívásait nem fogadtam el, de ő megértette, hogy nem érek rá, akkor majd legközelebb, mondta, és próbálkozott tovább. Véletlenül mindig akkor ment a menzára, amikor én is ott voltam, és mindig ahhoz az asztalhoz ült, amelyiknél én ültem. Az én székem mellé furakodott be egy új székekkel még akkor is, ha az asztal körül már egy centiméternyi hely sem volt. Menekültem előle a folyosókon, igyekeztem kicselezni a menzán és a liftben, de nem tudtam a szemébe mondani, hogy hagyjon békén.

Mint kiderült, ezen a délutánon éppen az irodájában ült és megérezte, hogy baj van. Kilépett az ajtón, és mit látott? Hogy a diákjaim két oldalról a nyakukba véve ráncigálnak végig a folyosón, lábaim ernyedten lógnak a linóleumra. Először az is megfordult a fejében, hogy ezek megöltek engem. Még az irodaajtó is nyitva maradt mögöttem, úgy loholt felém, aztán a diákok kétségbeesett arcáról már le tudta olvasni, hogy ők semmi rosszat nem tettek. Felemelt, és milyen könnyű vagyok, mondta utólag, mint egy tollpihe.

Már egy ideje magamhoz tértem, de nem éreztem magam jól. Minél előbb haza akartam jutni, és nem jutott eszembe más, csak Tüsi autója, ami az egyetem parkolójában állt. Sejtettem persze, hogy baj lesz belőle. Amikor megkérdeztem, hogy elvinne-e, annyira megilletődött, attól féltem, ő is elájul. Persze, hogyne, mondta, igaz, hogy hamarosan órája lesz, de megjárjuk hamar. Akkor jobb, ha sietünk, feleltem, nem lakom messze. Persze tudta, hol lakom.

Nehezen álltam lábra, segíteni akart, de nem engedtem neki. Azt már nem úsztam meg, hogy becsatolja a biztonsági övem, és utána bátorítón a vállamra tegye a kezét. A tömpe ujjairól eszembe jutott, hogy ezekkel véste be annak idején az elégtelenemet, és azt a kettést is, amivel a pótvizsgán átmentem.

Negyedóra alatt otthon voltunk. Kiszálltunk a kocsiból, és bár kértem, hogy maradjon, ő a kapuig akart kísérni. Többször próbáltam elbúcsúzni tőle, de ő jött velem tovább. Már majdnem a kapunál voltunk, amikor meglátott valamit a házunk melletti kerítés túloldalán.

– Jaj, de aranyos, milyen édes – mondta, miközben lábujjhegyen állva kukucskált.

– Mi az, Tüsi, mi van ott? – kérdeztem.

– Ezt neked is látnod kell – válaszolta. Nem árulta el, hogy mi van kerítés másik oldalán. Éreztem, hogy nincs ott semmi különös, mégis látni akartam, mi olyan rettentő aranyos.

– Gyere ide, felemellek – mondta, és akkor arra gondoltam, hogy ez az ember talán mégis jót akar nekem. Oda álltam elé, arccal a kerítésnek, és ő a derekamat megragadva felemelt úgy, hogy az arca valahova a hátam aljába került. A kerítés túloldalán egy macska feküdt a fűben.

– Oké, visszaengedhetsz – mondtam, de Tüsi ügyetlenkedett, és úgy sikerült meglazítania a fogást, hogy miközben visszapottyantam a földre, a két mellem egyenesen a két tenyerében landolt. Egy egész kicsit megszorította. Mint egy szöcske, kiugrottam a fogásból.

– Véletlen volt! – mondta. – Szándékosan soha nem tennék ilyet, esküszöm.

Két tenyerét védekezőn felemelte, rázta a fejét, megütközéssel nézett rám, össze is zavarodtam, és már nem tudtam eldönteni, szándékosan fogta meg a mellem vagy sem.

– Nem vigyázol eléggé, túlhajtod magad, csak a munkának élsz – mondta a lépcsőház kapujában.

– Inkább a gyerekeidért aggódj – válaszoltam neki, pedig el kellett volna köszönnöm, villámgyorsan bepötyögni a kapukódot, beugrani a lépcsőházba, és berakni magam mögött az ajtót. De én mindig ott álltam, és ő szóval tartott. Bár tudta, hogy fel kellene mennem pihenni, egyre csak beszélt. A falat a fejem mellett támasztotta a kezével. Legalább ötször felajánlotta, hogy feljön velem, és én mindannyiszor megmondtam neki, hogy erről szó sem lehet. Tényleg nem teher, tényleg örömmel jön, ismételte, erre semmi szükség, válaszoltam én. A kapucsengő előtt toporogtunk. Szuszogását az arcomban éreztem, a hasa hozzáért az enyémhez. Miért nem lököl el, kérdeztem magamtól. Miért nem mondom meg neki világosan, hogy szálljon le rólam? Csak amikor majdnem megcsókolt, akkor szedtem össze magam. Anélkül, hogy bármit is mondtam volna, bebukdácsoltam a lépcsőházba, és becsuktam magam mögött az ajtót.

– Légy egy kicsit nőiesebb! – kiáltottam rá a kukára, és akkorát rúgtam bele, hogy felborult. A zajtól megijedtem, nem is vártam a liftre, hanem felszaladtam a lépcsőkön. Remegett a kezem, alig tudtam kinyitni az ajtót.

KÜTVÖLGYI-SZABÓ ÁRON: BEJÁRT SZEMELETI PÁLYÁK II., 2012

A macskám nyávogva várt, és én máris négykézlábra ereszkedtem. Ilyenkor csak a simogatásra koncentrálok, és nyávogással válaszolok a nyávogásaira. A papától kaptam a macskát, egy cipős dobozban hozta néhány éve. A papa mindig nagy érdeklődéssel figyelte a szomszéd perzsamacskáit, és amikor ellettek, elkért egyet. Egy vidéki kertés házba nem illik a perzsamacska, mondta, de egy doktori iskolás (akkor még az voltam), városi lány szobakonyhás lakásába annál inkább.

– Igazán beszédes kismacska – mondta nekem, amikor beállított a cipős dobozzal. Elmesélte, hogy a cica végignyávogta az utat, és a buszban az utasok csak vele foglalkoztak.

– De papa – mondtam neki –, tudod, hogy én kutyás vagyok.

– Kutyát nem lehet lakásban tartani – válaszolta a papa, és a szoba bútorait méregette. Tudtam, fáj nekik, hogy nem mentem még férjhez, hogy itt vagyok egyedül.

– Hogy fogod hívni? – kérdezte búcsúzkodáskor.

– Bodri – vágtam rá. A papa nevetett.

Feküdtem a linóleumon, és a macskát simogattam, aki addigra már elalélt a kezem között. Csak az egyenletes dorombolás tanúskodott róla, hogy még ébren van. Számolgatni kezdtem: hogyha elérem a négy óra tízes buszt, akkor hatra a szüleimnél vagyok, éppen elcsípem a vacsorát, másnap meg jövök a hétórásal. Nem gondolkodtam sokáig, őket sem értesítettem, csak bedobáltam néhány üres befőttesüveget és műanyagdobozt a táskámba, kiöntöttem fél doboz száraz kaját a macskának, a linóleumra is jutott belőle. Futva indultam a buszpályaudvar felé.

Tömegközlekedéssel talán hamarabb odaértem volna, de ki akartam ferasztani magam. Jó ütemben kocogtam keresztül a hídon, a hátizsákomban egymáshoz koccantak a dobozok és a befőttesüvegek. Az sem érdekelt, hogy alig egy-két órával korábban eszméletemet vesztettem. Úgy hallottam, mintha valaki követne, de amikor hátranéztem, láttam, hogy csak egy bevásárlószatyor az, amit felkapott a szél. Hosszan sodródott utánam, el se hittem, hogy nem tudom lerázni. Amikor utolért, majdnem megbotlottam benne. Lerúgtam a lábamról és megelőztem. Még egy darabig a nyomomban volt, de aztán a hídról leereszkedve végleg leráztam.

A buszon alig ültek néhányan. A buszvezetőnek zsebbe adtam a pénzt, és féláron kaptam a jegyet. Megkérdeztem tőle, hogy lesz-e ellenőr, válaszul legyintett, az erre nem jár. Vihogtam, és nem tudom, miért, de azt mondtam neki, nagyon örülök, hogy emiatt nem kell aggódnom, mert már így is annyi minden miatt szorongok.

Hátrafele menekültem a buszban, evickéltem a szűk járatban, a hátizsákomban zörögtek az üvegek, és ahogy ügyeskedtem, hogy átférjek két ülés között, az oldaltáskámmal kissé meglegyintettem egy idős asszony fejét.

– Nem tudsz vigyázni? – csattant fel rögtön, és folytatta volna a méltatlankodást, de nem hagytam. Lehajoltam hozzá:

– Csitt, néni – mondtam neki. El is hallgatott.

Ledobtam a táskám egy üres ülésre. Még mindig éreztem Tüsi szagát. Átkoztam magam, amiért hagytam, hogy ennyire közel jöjjön, és hálát adtam a sorsnak, hogy megúsztam a csókot. Kirázott a hideg. Aztán a busz elhagyta a várost, és nekem elmúlt a gyomorgörcsöm. Ezen a szakaszon mindig megszoktam nyugodni.

Még mindig sütött a nap, amikor megérkeztem. Csorgott rólam a víz, a hátamba belefűrődtek a műanyagdobozok, így siettem hazafelé a jól ismert utcákon. A hűvös gyerekszobámra gondoltam. Befordultam a Gárdonyi Gézába, innen alig ötven méter a házuk, amit néhány hosszú ugrással tettem meg. A kapu zárva volt, és miközben a csengőt nyomtam, megéreztem a bentről kiúszó rántott csirke illatot.

Loholt elem a mama, vonszolta szegénykém a száz kilóját.

– Miért kell bezárni ilyenkor a kaput? – kérdeztem. – Még nincs is este.

A mama legyintett, de nem vártam meg, hogy előhalássza a kulcsot a köpenyéből, bebújtam az orgonabokor és kapu közötti keskeny résen.

– Hányszor kértelek, hogy ne mássz be ott, mert megvág a drót – mondta, és levette rólam a táskát. – Valami baj van?

– Annyira meleg van a lakásban, azt hittem, megbolondulok – mondtam neki, és hosszan ecseteltem, hogy a városban a forróság egyenesen elviselhetetlen. Hogy ezek a városi négyemeletesek teljesen magukba szívják a hőt, tüzelnek a falak, és az emberek is vörösek, mint a rákok. A mama nagyon szereti a város kontra vidék témát, ha erről beszélgetünk, bármi másról el lehet terelni a figyelmét. Most is bólogatott, még a száját is mozgatta, mintha helytem akarná kimondani a szavakat.

– Úgy látom, valaki megérezte, hogy rántott csirkecomb készül – került elő a papa. A kezében kopjafa mintázatú sétatbotot tartott, ilyeneket farigcsált, amióta nyugdíjba mentek az iskolából. A mama rázendített, hogy nem kell aggódnia, nincs semmi baj, csak elviselhetetlen a meleg odafent Pesten.

A házban hűvös, szinte hideg volt, különösen a szobámban, amelyet a mama most leginkább az értékesebb holmik tárolására használt. Az asztalon a névnapjára kapott korondi kerámia díszelgett, a szék támláján egy frissen vasalt kosztüm hevert. Talán a volt tanítványai ballagására akarta felvenni.

A tornácon megterített asztalra felkerült egy harmadik teríték, és a mama már hozta is a kismadaras tálban az illatos combokat, akkora volt a halom, ami négy embernek is sok. Vajas kiflit kértem hozzá és csemege uborkát. Falatozás közben elmesélték, hogy kivel mi újság, a papának elég jó a kolesterineredménye, a szomszéd Pistike elballag, a Tóth Zoli bácsi felesége meghalt, Isten nyugosztalja szegényt, már régóta betegeskedett. Aztán a falu ügyeire terelődött a szó.

– Szépen megújult a városháza előtti tér – mondta a papa.

– A polgármester igazán kitesz magáért – mosolygott a mama, majd hozzá fordult. – Látod, nem is olyan rossz fiú az, mint annak idején az iskolában volt.

A polgármestert, vagyis Gyurikát a papa és a mama is tanította vagy harminc éve, velem járt egy osztályba. Mindig is utáltam. Megállás nélkül járt a szája, órán és szünetben is csak okoskodott. Besúgta a rosszkódókat, lebuktatta a puskázókat. Meg volt róla győződve, hogy mindenről mindent tud, pedig a fél osztály azon röhögött, hogy mennyire ostoba. Csúnya volt, a szája büdös, az arcára, akárcsak a szemüvegére, vastag zsírréteg ült ki. Aztán felnőtt, megnősült, elvégzett egy főiskolát, nem költözött el, mint mások, itt maradt a faluban, és ő lett a polgármester.

– Mama, kérlek, ne beszéljünk Gyurikáról. Felmegy a vérnyomásom, ha meghallom a nevét – mondtam.

Két falás erejéig hallgatott, aztán mégis folytatta.

– Nem kéne így beszélned a polgármesterről. Te nem laksz itt, nem látod, mennyi jót tesz a faluért.

Gyurikáról nem először vitatkoztunk. Rettenetesen fáj, hogy a szüleim szerint ő a falu büszkesége. Nem mintha én akartam volna lenni a falu büszkesége. De Gyurika egy korrupt alak volt, aki világéletében lefele rúgott és felfele nyalt.

– Mégis mi jót tett a faluért? – kérdeztem. – Mi jót tett azon kívül, hogy felújította a városházát, a városháza kertjét, a városháza előtti teret, és levágta az áramról a falu szélén élőket?

A mama lerakta a villát.

– Azok lopták az áramot – mondta végül.

Nem válaszoltam.

Hallgatunk egy darabig. Más témát vettem fel, de akkor már késő volt, megbántottam a mamát. A vacsorát követően hiába mosogattam el, tovább duzzogott. Fröccsöt töltöttem mindhármunknak, és bocsánatot kértem a mamától. Nem akartam összeveszni vele, mondtam, de érte meg, nem bírom Gyurikát, akármit csinál. Ebben maradtunk. Kezdődött a híradó, beültek a tévé elé, én a tornácon olvastam. A híradó után megnéztünk egy amerikai vígjátékot. Közben megittunk még egy-egy fröccsöt. A film végét a mama már nem várta meg, elment aludni. Miután kikapcsoltam a tévét, a papa kihívott a konyhába.

Beléptem, és már jött egy pofon az egyik oldalról, és még egy a másik oldalról. Tudtam, hogy azért kapom, ahogy a mamával viselkedtem. De nem fáj. Simogatásnak éreztem.